

HOOFDSTUK 9

NACHTMERRIES

Het hout van de verouderde trap kraakte bij elke voorzichtige stap van Erika. Ze probeerde zo stil mogelijk te zijn en sloop in haar ruime, gele slaaphirt behoedzaam naar beneden. Het was net drie uur. Erika wilde Nielsen en Felix niet storen in hun slaap. Ze deed de achterdeur open en liep op blote voeten over de koele stenen van het terras. Het was een heldere nacht. Een mooie halve maan stond tussen miljoenen sterren. Hier in Frankrijk was de uitgestrekte bosrijke omgeving net zo gitzwart donker en uitgestorven als aan de Zuid-Willemsvaart, gisteren in Limburg. Erika ging op de balustrade zitten en bengelde met haar voeten door het zachte avondbriesje. De lucht kriebelde tussen haar tenen. Ze wreef in haar vermoeide ogen en streek rusteloos haar warrige haren plat. Wat ze ook probeerde, ze kon de slaap niet vatten.

‘Boeh!’

Erika slaakte een gillette en hield van schrik een hand voor haar mond. Pas nu merkte ze een duistere schim op die in de tuin lag. De hangmat was tussen twee oude eiken gespannen en wiegde langzaam van links naar rechts. Het dikke touw kraakte zachtjes en gezellig.

‘Kan je niet slapen?’ vroeg Nielsen. Erika glimlachte opgelucht. Ze liep door het klamme gras naar de hangmat en ging bij Nielsens voeten staan. Hij had een boek op zijn buik liggen. Bij het maanlicht kon ze nog net zien dat op de cover in grote gele letters *Verona* stond. Daaronder een mooie foto van de *Arena di Verona*, het Romeinse am-

fitheater. Ook al had de jongen niet de minste informatie over wat de inhoud van *Dossier QL1* was, hij hield ervan zich toch een beetje voor te bereiden. Je weet maar nooit waarvoor het nuttig kon zijn.

Erika fluisterde. 'Ik doe m'n ogen wel dicht, maar het lijkt alsof m'n lijf nog steeds in een achtbaan zit.'

Nielsen ging zitten en maakte plaats voor zijn nichtje. Ze ging naast hem in de hangmat zitten en genoot van de stilte. Nielsen legde een hand op haar schouder en wreef troostend over haar rug. Erika beet op haar tanden in een poging om niet te gaan huilen. Nielsen was voor Erika de eerste persoon die ze echt vertrouwde, die haar een hart onder de riem kon steken. Hoewel ze voelde dat het verdriet om Marco weer opborrelde, hield ze zich sterk.

'Lig je in je bed aan Marco te denken?'

Erika knikte, vond geen woorden.

'Je zal hem wel missen, hè?'

Erika verborg haar gezichtje achter haar haren. Ze hield het maar enkele seconden vol, voor ze in tranen uitbarstte. Met horten en stoten huilde ze, door de stilte heen, alsof alle negatieve energie in één felle ruk weg moest uit haar lichaam. Het was als een stortvloed. Het ene pijnlijke beeld na het andere schoot door haar hoofd. Marco die in het water viel, zijn levenloze lichaam op de metalen tafel, de dode blik in zijn ogen, de wetenschap dat hij nooit meer wakker zou worden ...

Nielsen legde zijn arm om Erika's schouder en trok haar hoofd tegen zijn borst. Hij kreeg het zelf ook moeilijk toen hij haar zo hoorde snikken. Erika vond Marco zo lief. Nielsen wreef door haar haren en suste haar.

'Toe maar, huil maar eens lekker uit. Dat lucht op.'

Erika liet zich graag troosten in de armen van Nielsen.

'Het is niet eerlijk. Dit heb je echt niet verdiend! En Marco ook niet!'

Ze veegde haar wangen droog met de onderkant van haar slaapshirt, probeerde te praten, en struikelde bijna over elk woord.

'Ik mis hem echt *zo* erg.'

‘Ik mis hem ook. En daarom gaan we die smeerlappen pakken. Afgesproken?’

Erika knikte en staaarde Nielsen aan.

‘Denk jij dat Marco een dealer was? Dat kan toch niet?’

Nielsen forceerde een glimlach en haalde zijn schouders op. Hij besloot niets te zeggen omdat hij Erika niet wilde kwetsen. Liegen zat niet in zijn aard. Nielsen wilde graag geloven dat Marco niets verkeerd had gedaan, maar de leider van het *Team Mortis* kende zijn pappenheimers maar al te goed. Dat zijn vriend Marco het verkeerde pad op was gegaan had Nielsen even doen schrikken, omdat het zo snel was gebeurd. Maar echt verbaasd was hij niet geweest.